

Lót asszonya

Allítólag kíváncsiságból néztem hátra.
De más is lehetett az oka, nem csupán kíváncsiság.
Fájt a szívem az ezüstitálamért, miatta néztem hátra.
Véletlenül, amikor szándalom szíját megkötöttem.
Hogy ne a férjem, Lót igazságos
tarkóját nézzem folyton.
Mert hirtelen úgy éreztem, biztos: ha meghalnék, ő meg sem állna.
Az alázatosak engedetlensége késztetett rá.
Figyeltem, üldözőink jönnek-e.
A csend miatt: reméltem, hátha meggondolta magát az Isten.
Két leányunk már eltűnt a domb mögött.
Megéreztem az öregségemet. Az eltávolodást.
A vándorlás hívságát. Elálmosodtam.
Batyumat letettem a földre, akkor néztem hátra.
Féltem, hova léphetnék: azért néztem hátra.
Ösvényemen kígyók tűntek föl,
pókok, mezei egerek, keselyűfiókák.
Már sem a jó, sem a rossz — hanem minden létező élőlény
kúszott és ugrált csoportosan, riadtan.
Magányos voltam, azért néztem hátra.
Szégyelltem, hogy loppal menekülök.
Kiáltani akartam, visszatérni.
Vagy csupán mikor szél kerekedett,
kibontotta a hajam, föltúrte ruhámat.
Úgy éreztem, meglátták Szodoma faláról
és harsány nevetésre fakadnak, újra meg újra.
Hátranéztem, mert haragudtam rájuk.
Hogy vesztük látványával szemem jóllakassam.
Mindazért, amit eddig elmondtam, néztem hátra.
Nem jószántamból néztem hátra.
Csak a szikla fordult meg ugatva lábam alatt.
Egy hasadék vágta el hirtelen az utam.
Hörcsög kocogott az út mentén, két lábon toporogva.
És akkor mind a ketten visszanéztünk.
Nem, nem. Én továbbfutottam,
kúsztam és fel-felszöktem,
míglen sötétség zúdult le az égből,
forró kavics és halott madarak.
Lélegzet fogytán forogtam egy helyben.
Ha valaki meglátja, azt hiszi: táncolok.
Nincs kizárva, hogy szemem nyitva volt.
Lehet, hogy arccal a város felé fordulva buktam el.

A hagyma

*A hagyma az egész más.
Neki nincs belseje.
Ő izig-vérig hagyma,
a hagymaság teteje.
Kívülről hagymaforma,
velejeig hagymányi:
ha magába néz, nem fog
semmi ijesztőt látni.*

*Mibennünk idegenség,
alig bőrlepte vadság,
intern inferno rejlik,
anatómia grasszál;
a hagyma bent is hagyma,
csavaros zsigerű,
sokszoros meztelenség,
legmélyig önszerű.*

*Vitathatatlan lét ő,
sikeres mű a hagyma,
a nagyobbak a kisebb,
csökkenő a tartalma;
elsőben második, majd
harmadik, negyedik van,
centripetális kvintett,
kórusba álló visszhang.*

*A hagymánál ékeesebb hast
nem látott a világ.
Őn-dicsőségére körül-
glóriázza magát.
Bennünk: idegek, nyálkák,
zsírok és rejtelmesség,
s nekünk nem adatott meg
a hülye tökéletesség.*

A negatív önértékelés dicsérete

*Az egerészölyv semmit ön-szemére nem vet.
Nem bántja büntudat a sivatag párducát.
A piranha nem kétli, jót cselekedett-e.
A csörgőkígyó simán elfogadja magát.*

*Önkritikus sakál nem létezik.
A sáska, alligátor, trichina és bőgöly
úgy él, ahogy él, és örül neki.*

*A bálna szíve száz kiló, ám
egyébként könnyű, akár a pehely.*

*Semmi sem állatibb
a Nap harmadik bolygóján,
mint a tiszta lelkiismeret.*

KERÉNYI GRÁCIA fordításai